

אין אונזער מסיבה

ווער איז דען געזעסן אין אונזער מסיבה?
ניט די לומדים און ניט די תקיפים.
די וואָס גייען ארויס מיט אַ ברייטן, אַ זיכערן גאַנג,
זיי דאַרפן ניט קיין געזאַנג.
מיט זיי גייט דער שווייגנדיקער תהילים מיט,
און גרוי איז דער קלאַנג פון זייערע טריט.

אַרום אונזער מסיבה זיינען געזעסן די יורדים,
און די אַרימעלייט פון אייביק־אַן.
דורשטיק זיינען זיי נאָך די שיינע משלים
פון די מעשים וואָס די וועלט האָט שוין אָפגעטאַן.
און זיי ווילן צושפּאַרן די ווענט פון דער ענגשאַפט,
פון דער גרויקייט צושפּאַרן — די שטיינערנע ווענט.
מיט וואָס, אַ מיט וואָס פאַר אַ כח?
מיט וואָס פאַר אַ כח זיך פאַרמעסטן אויף זיי,
אז די ווענט זיינען דיק און הויך,
און די הענט — שוואַך און מיד זיינען די הענט?
איז דאָ נאָר אין מיטן אין אונזער מסיבה
ביים וואַכעדיקן אַדער ביים יומטובדיקן טיש.
דער כח פון ניגון טוט די שטומקייט אַ ריס,
און אַן אלטינקער אונזערער טוט אַ קלאַפּ מיט די פיס,
אַזאָ פריילאַכן, ליכטיקן קלאַפּ מיט די פיס,
און עס הויפט אַן צו זינגען דער רינג אַרום טיש
אַ בראַצלֶאווער ניגון.
אַ בראַצלֶאווער ניגון.

און אַ ניגון ווי סהאַט דער בעל שם טוב הקדוש
פון זיינע חסידים זיך אויסבאַהאַלטן,
אַ שפּאַס נאָר געטריבן מיט זיינע חסידים
אמאָל אין אַ ווינטערדיקן טאַג אין אַ קאַלטן.
געווען איז דאָס מיטוואַך, דערצו נאָך אין אלול,
איז דעם בעל שם טוב הקדוש אַ קאַטאַוועס געפעלן,
איז אויפגעשטאַנען גאַנצפרי, ווען דער נאַכטיקער שניי
איז געלעגן אויף דער וועלט נאָך אין זיידענעם פלוי,

און די שטערן האָבן נאָך געליכטיקט לויטער און גרויס
 ווי פענסטער אין גאָטס הימלדיק הויז.
 מיט א שטעקן אין האַנט און אַ טלית־זאַק,
 האָט ער זיך ארויסגעלאָזט אויפן אָפּענעם שליאַך
 וואָס פירט פון עיר מעזשבוש אין א דאָרפישן טאַל.
 דער שליאַך לאָזט זיך אויס און דער וועג ווערט שמאַל;
 אַ טייך אַ פאַרפראַרענער, אַ בריקל דריי שפאַן.
 גייט אין סוף פון דער נאַכט זיך אַ איד אַן אַרימאַן.
 און מעזשבוש איז געשלאָפן יענע נאַכט געשמאַק.
 און דער בעל שם טוב איז ארויסגעגאַנגען כאור היום
 צום דערפּל קאַפיטעווי מיט זיין טלית־זאַק.
 און ביי ר' משה קאַפיטעווער דעם אַרענדארס שוועל
 האָט זיך דער בעל שם טוב הקדוש אָפּגעשטעלט.
 און ביי ר' משה קאַפיטעווער אין קרעטשמע פאַרטאַג
 האָט דער בעל שם טוב געדאַווענט און געלערנט חוק.
 און ר' משה קאַפיטעווער האָט זיין טיש געגרייט
 מיט וואַסער און זאַלץ און ברויט.
 און ר' משה האָט יאָ און ניט דערקענט.
 ווען דער בעל שם טוב האָט געוואָשן צום עסן די הענט.
 עפעס האָט זיך אים יאָ און ניט געדאַכט.
 ווען דער בעל שם טוב האָט אויפן ברויט המוציא געמאַכט.
 עפעס האָט ער יאָ און נישט דערפּילט.
 ווען דער בעל שם טוב האָט געשמייכלט גוט און מילד
 צו דער קרעטשמערקע וואָס האָט זיך אומגעדרייט
 פון אַלקיר צו אַלקיר אין איר וואַכעדיק קלייד.
 און געכאַפט פון אַלקיר אויפן אורח אַ בליק
 און זיך אוועקגעשארט אין שענק־שטוב צוריק.

און שפעטער, ווען די טיר פון דער קרעטשמע האָט זיך צעוויגט
 און גויים זיינען געקומען און אוועקגעגאַנגען צוריק,
 האָט בעל שם טוב פאַרפירט מיט די ערלים אַ שמועס
 וועגן שאָף און רינדער און אַ קראַנקן סוס.
 וועגן דלות אין דאָרף, וועגן פריץ און הונט,
 און בעל שם טוב האָט געטרונקען פאַרן דאָרפס געזונט.
 לחיים, נאַ־זדראַויע, סטעפּאן און דעניס,
 און ביי די גויימלאך טשעפען זיך אָפּ די פיס
 פון דער ערד און זיי הויבן זיך ארויף, ארויף.

און בעל שם טוב — די הענט אויף זייערע אַקסל אַרויף,
א ראַד און אַ רינג, א רינג און אַ ראַד
פאַר וועמען טאַנצן עס אַרימע מענטשן? פאַר גאַט.
פאַרוואָס דאַרף מען טאַנצן און זינגען פאַר גאַט?
פאַר דעם וואָס ער גיט אין דער קלענסטער מאַס,
און האַלט נישט זיין אוצר פון גוטס אויפן שלאַס.
ער האַלט אים אָפן נאָר דער עניו גייט צו
צום שוועל פון דעם טרקלין און כאַפט נאָר בליק
און כאַפט זיך אַ פריילאַכער אָפ צוריק:
אַ בליק נאָר געטאַן אויפן גרויסן גענאָד,
וואָס דאַרף איך דען מערער, ליבהארציקער גאַט.
אפילו אַ ריר־טאַן מיטן פינגער ניט, ניין,
דיין אוצר איז גרויס און איך בין קליין.
דיין אוצר איז ליכטיק און ער שיינט צו מיר
ווי די גאַלדענע האַפנונג דורך אַ שפאַרע פון טיר.
דיין אוצר טוט וואַרטן און איך — קאָן אויך,
ווען סוועט קומען דער טאַג און דו אליין,
וועסט קומען צום אוצר, צום אוצר צוגיין,
און אים נעמען צוטיילן פאַר אַלעמען גלייך.
ווייל ווער קאָן נאָך טיילן ווי דו, גוטער גאַט.
און עס דרייט זיך אין קרעטשמע די ראַד.

עס דרייט זיך אין קרעטשמע די ראַד,
די קרעטשמערקע פליעסקעט מיט די פריילאַכע הענט
און די שאַטנס ווי מלאַכים אויף אַלע פיר ווענט.
די הענט ווי די פליגל, אראָפ און ארויף.
אַט טאַנצן זיי באַלד אויף דער סטעליע ארויף.
די סטעליע — אַ הימל, אזוי הויך, אזוי ברייט,
גרויס איז די חדוה, טיף איז די פרייד.
בין פלוצלינג,

אזוי ווי דער טאַנץ גייט נאָך אָן,
טוט אַ פראַל־אויף די טיר און ווי אַ לאנגער האַן,
איז ר' בעריש פון מעזשבוש אין קרעטשמע אריין,
און געפלעפט פאר גרויס וואונדער געבליבן שטיין.
און נאָך־איים שפאַרן אידן מיט אימפעט, מיט גוואַלד,
אז וואו זיינען זיי נישט געווען? אין פעלד און אין וואַלד.
און וועמען נישט געפרעגט אויף שליאַך און אויף וועג.

די ראָד האָט זיך צונומען און אויף טיש און בענק
באַזעצט מיט אידן און גויים אַלע ווינקלען פון שענק.
און דער בעל שם טוב הקדוש האָט יענעם אינדערפרי,
יענעם פראַסטן מיטוואָך אין קרעטשמע דערציילט,
אז ער איז טאקע בכיוון אנטלאָפן אהער
זיך באהאלטן אויפצופלייסן און ר' וואָלף און ר' בער
זאָלן קומען און זען דאָ גאָטס ליכטיקע וועלט
אויף די שנייאיקע זילבערנע ליילאָכער פעלד.

און סהאָבן די גויים די וואַגנס געשפּאַנט
און געלאָזט זיך קיין מעזשבוש מיט די אידן באַנאַנד.
און אַ שטיקל יאָרד האָט זיך דעמלט געשטעלט
אין מעזשבוש אינמיטן אַ מיטוואָך אין וואָך,
געווען אַזאָ פריילאָכע צייט אויף דער וועלט,
אינמיטן אַ מיטוואָך פון דער וואַכיקער וואָך,
דאָרזשע נאָם, גאַטעניו, נאָך.